Ч. 124 Субота 5 червня (17) 1893. Рôкъ III.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціѣ неопечатанѣ вольнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Спôльнѣ Делеґаціѣ.

На оногдашнôмъ засѣданю австрійскои Делеґаціѣ заявивъ міністеръ ґр. Кальнокій, що не подѣляє погляду, що всяку замѣтку о справахъ внутрѣшныхъ треба зовсѣмъ вôддѣлити вôдъ справъ заграничныхъ, бо станъ матеріяльный и внутрѣшнѣ суспôльнѣ вôдносины вплывають безусловно и на заграничну політику. Але справы, що мають характеръ льокальный, що вôдносять ся до поодинокихъ краѣвъ, не належать до Делеґацій, бо инакше мусѣла бы зовсѣмъ змѣнити ся цѣль и натура сего збору.

Дальше вказавъ міністеръ на то, що Молодочехи промавляють зô своєи односторонной точки погляду; въ Делеґаціяхъ суть чей репрезентанты ще й богато иншихъ народôвъ, котрѣ суть иншого погляду а также треба взяти въ рахубу и то, якъ задивляє ся на заграничну політику угорска Делеґація. Коли дръ Герольдъ невдоволеный зъ теперѣшного мира, то й міністеръ не уважає теперѣшного стану за идеальный; на всякій однакожь случай було бы несправедливо робити одвѣчальнымъ за той рôдъ мира тридержавный союзъ. Міністеръ годить ся зъ Герольдомъ, що Австро-Угорщина не може, не хоче и не буде нѣколи вести зачѣпнои політики. Союзъ отже не може мати зачѣпного характеру. Прецѣ анѣ зъ Вѣдня, анѣ зъ Берлина, анѣ зъ Риму вôдъ 1879 р. не вийшла нѣколи гадка нарушеня мира або выкликаня вôйны. Союзъ єсть ясный а змѣстъ єго оголошено давно.

Вôдтакъ зазначивъ міністеръ своє становище що до прасы, котра хибно интерпретувала єго поясненє, коли добачувала въ нѣмъ недовѣрє до союза; вôнъ лишь длятого пору-шує сю справу, що привязує велику вагу до публичного мнѣня въ Нѣмеччинѣ. Хибно также пояснювано єго слова о роззброеню; о загальнôмъ роззброеню нема и бесѣды а сама Австро-Угорщина не може роззброювати ся, бо ослабила бы свою силу, а того не хотять навѣть самѣ Молодочехи.

Звернувши на интерпеляцію Масарика, на якôй фактичнôй пôдставѣ опирають ся вôдносины до Россіѣ, и чи ведуть ся переговоры въ справѣ державъ балканьскихъ, заявивъ міністеръ, що не настало нѣчо такого, що можна бы назвати змѣною або зворотомъ. Завсѣгды старанно удержуванѣ вôдносины до Россіѣ суть добрѣ, а міністеръ може заручити, що царь и правительство россійске суть прихильно успособленѣ для Австро-Угорщины. Плеканє тыхъ вôдносинъ може мати ще дальшѣ користнѣ наслѣдки. Вôдносины обохъ тыхъ державъ стоять высше, якъ точки, въ котрыхъ не годять сязъ собою деякѣ ихъ интересы. Навѣть союзнѣ державы мають такѣ свои незгôднѣ точки, або непредвидженѣ выпадки можуть выкликати межи ними рôжницю въ поглядахъ. Истнованє полагодженыхъ справъ не стоить на перешкодѣ добрымъ вôдносинамъ двохъ дотичныхъ кабінетôвъ. Межи давнѣйшимъ а теперѣшнымъ становищемъ єго нема нѣякои суперечности. Загальне положенє скрѣпило ся а парляментъ не має потребы говорити о політицѣ заграничнôй. Міністеръ закôнчивъ свою бесѣду бажанємъ, щобы по укрѣпленю внутрѣшного мира въ Чехахъ можна було зъ бôльшою силою и рѣшучостію пôдпирати повагу и великодержавне становище Монархіѣ.

Допись.

Зъ Лаврова.

(Вечерокъ въ читальни).

Читаючи много о отвираню новыхъ читалень и о поступахъ просвѣты въ рôжныхъ сторонахъ нашого краю, скортѣло и мене дещо подати до вѣдомости о лаврôвскôй читальни, заложенôй передъ чотирома роками заходомъ нашихъ дорогихъ оо. Василіянъ, та щирымъ старанємъ ихъ и настоятеля о. А. Баудиса, который мôгъ бы неодного Русина завстыдати своєю любовью до нашихъ людей, а котрого имя буде довго а довго въ памяти нашихъ людей оставати. Вже на першихъ загальныхъ зборахъ вписало ся близько 40 членôвъ, а нинѣ число ихъ доходить до сотки. Та й теперь приѣхавъ до Лаврова новый настоятель монастиря оо. Василіянъ Всч. о. С. Тиховскій, котрый зъ самого початку оказавъ ся щирымъ прихильникомъ нашои читальнѣ та пôдпорою просвѣты.

Въ тыхъ 4 лѣтахъ урядили члены читальнѣ чотири вечерки, а послѣдный переплѣтаный на перемѣну спѣвами и деклямаціями, вôдбувъ ся дня 18 мая с. р. въ празникъ Вознесенія по полудни. На початку, коли гостѣ заняли свои мѣсця, промовивъ оденъ зъ оо. Василіянъ, о. Филясъ щирыми словами до зôбраныхъ, та заохочувавъ членôвъ до дальшои працѣ около просвѣты, а гостямъ сердечно подякувавъ за то, що своєю присутностію були ласкавѣ причинити ся до пôднесеня просвѣтного торжества.

Спѣвы були прехорошѣ. Особливо красно выпало: „Родимый краю“ (сольо баритонъ), що вôдспѣвавъ молодый интеліґентный мужчина И. Лѣниньскій, и „Я въ чужинѣ заги-

3)

Отець Насмѣхайло.

Зъ румуньского — Ивана Славічія.

(Дальше).

Отець Трандафіръ не бувъ зъ тыхъ людей, що умѣють собѣ дати раду въ такихъ клопотахъ. Колибъ такъ иншимъ, то вôнъ бы бувъ давъ раду, але для себе самого не мавъ и слова потѣхи. Довго стоявъ вôнъ задуманый при слабôмъ свѣтлѣ горѣючого въ печи полѣна; доокола него всѣ спали, и недужа спала. Тѣ, що тутъ спали, то були єго любѣ — єго любѣ, о котрыхъ щастє мавъ вôнъ старати ся; єго любѣ, для котрыхъ вôнъ живъ и безъ котрыхъ любови єго житє не мало бы для него нѣякои вартости. Гадка гадку здоганяла. Передъ єго душею пересунулась минувшость и стала будучнôсть, а та будучнôсть не представляла ся єму инакше, якъ лишь въ чорныхъ краскахъ. Що чекало єго дѣтей, єго жѣнки? Важко стало єму на серци, а ту не находивъ нѣякои потѣхи, не хотѣла прийти до головы нѣяка вôдрадна гадка; цѣлый свѣтъ бувъ для него пустый, якъ широко и далеко, не було нѣчого, що давало бы єму яку надѣю....

Прийшла недѣля. Панъ-отець пôшовъ до церкви на утреню.

Якъ майже всѣ люде такъ и отець Трандафіръ мало роздумувавъ надъ тымъ, що робивъ. Вôнъ ставъ священикомъ и ставъ нимъ радо. Єму сподобав ся спѣвъ, сподобалось читанє євангелія, научуванє своєи громады, потѣшуванє и помаганє заблудившимъ душамъ. Але дальше вже не думавъ нѣколи. Що тамъ понадъ нами, того не розбиравъ, бо й на що? Хто знає, що було бы тогды вийшло зъ него. Така то вже людска натура: длятого, що нашъ розумъ може не одну тайну розслѣдити и єѣ зрозумѣти, то не хоче въ то вѣрити, чого не можемо поняти. Але не завсѣгды думає чоловѣкъ. Бувають часы, коли сила нашого розуму вяне: такъ буває у великôй небезпечности, коли не надѣємось нѣзвôдки якоись помочи; такъ буває въ радости, коли не можемо знайти того жерела, зъ вôдки взялось наше щастє; такъ буває въ смутку, въ розпуцѣ та й ще деколи въ инныхъ выпадкахъ. Въ такихъ случаяхъ перестає думати чоловѣкъ, а тогды думає за него єго натура....

Отець Трандафіръ вôйшовъ до церкви. Кôлькожь вже разôвъ заходивъ вôнъ въ отсе святе мѣсце! Але все якось такъ якъ коваль до кузнѣ. Ажь теперь якось стало єму чогось лягно и самъ не знавъ чого. Поступивъ ся кôлька крокôвъ наперодъ, пристанувъ, закрывъ лице долонями и почавъ зъ тиха гôренько плакати. Чогожь вôнъ плакавъ? Передъ кимъ плакавъ?... Вымовивъ лишь чотири слова: „Господи Всемогучій, поможи менѣ!...“ Чи думавъ вôнъ може, що тѣ слова єму поможуть? Нѣ, вôнъ не думавъ, бо не мôгъ нѣчого думати, сила єго розуму опустила, але душу єго наповнила якась крѣпка надѣя....

Въ святôмъ письмѣ сказано: Якъ хлѣбороба живлять овочѣ єго працѣ, такъ нехай той, що оре и засѣває душу, живить ся овочами своєи працѣ. Але свѣтъ не завсѣгды держить ся того, що стоить написано. Отець Трандафіръ, що правда, трудивъ ся не мало на душевнôмъ поли своихъ селянъ, але селяне не хотѣли приносити овочѣвъ, бодай не такихъ, котрыми можна бы поживити ся. Голодовецкій панъ-отець мавъ вправдѣ чотири кусни поля, поголовне вôдъ кождого селянина та й требы за хрестины и похороны, але то все разомъ, коли було зрахувати, не приносило нѣчого. А то ось чому: на поляхъ не зародило ся майже нѣчого, поголовне нѣхто не платив, новонародженыхъ хрестивъ панъ-отець зъ милосердности даромъ, а померлимъ вôддававъ послѣдну честь также зъ милосердности зовсѣмъ за дармо....

Не далеко вôдъ церкви стоить хата, котру майже й годѣ хатою назвати. Властитель єѣ бувъ бы може заганявъ до неи худобу, кобы лишь бувъ яку мавъ. Зъ мѣсця передъ хатою можна бы було зробити огородъ, колибъ єго було трохи обгородити; але якъ вже сказано, въ Голодôвцѣ плоты або часто колы то рѣчь печувана и невидана. Ту хату и то мѣсце ку-

баю“ вôдспѣваный А. Добряньскою. Особлившу увагу звернувъ на себе послѣдный кусникъ „Рускій народный имнъ“, котрый такъ бувъ удачно вôдспѣваный, що хочь бы й якій хоръ не бувъ бы его вôдспѣвавъ єго лѣпше. П. И. Лѣниньскій вôддеклямувавъ прехорошо „Неофіты“ Т. Шевченка а пп. Шведъ и Конѣвъ вôддеклямували кôлька веселыхъ кусникôвъ зъ Руданьского и Артемовского, котрыми розвеселили гостей.

Всѣ члены читальнѣ выступили були въ народныхъ строяхъ, а цѣлый вечерокъ удавъ ся знаменито.

В. Ц.

Переглядъ політичный.

Fremdenblatt констатує, що вѣсть, подана одною мадярскою ґазетою, будьто бы король Ґумбертъ мавъ приѣхати на осѣнній маневры, не находить въ компетентныхъ кругахъ нѣякого потвердженя. Вже самъ бракъ мѣсця въ мѣстѣ Ґінсъ и околици выключає можнôсть запрошуваня численныхъ гостей. Єсть лишь певною рѣчею, що приѣдуть цѣсарь нѣмецкій, король саскій, князь Леопольдъ баварскій и кн. Коннавтъ.

На вчерашнôмъ засѣданю австрійскои Делеґаціѣ промавляло кôлькохъ бесѣдникôвъ при буджетѣ міністерства вôйны. Дел. Пацакъ згадувавъ про невôдповѣдне поступованє зъ якимсь рекрутомъ въ Ярославѣ и про поручника Лянґа въ Стрыю. Міністеръ Баверъ обѣцявъ ще разъ розслѣдити сю справу и заявивъ, що Лянґа яко невылѣчимого спенсіоновано.

Зъ Парижа доносять, що тамъ вынайдено якусь нову машину военну, котра дає на чверть години 4 выстрѣлы и каждый выстрѣлъ выкидає 25.000 куль на 3.500 метрôвъ далеко. Красні выгляды для будучои вôйны!

Новинки.

Львôвъ дня 16 червня.

— **На конкурсъ** зъ речинцемъ до 1 липня розписані въ станіславôвскôй епархіи парохіи: 1) Городниця, городеньского дек.; 2) Иванє пусте, дек. кудринецкого; 3) Косôвъ мѣсто, дек. косôвского; 4) Космачь, дек. пѣстиньского и 5) (зъ речинцемъ до 1 серпня) Голоскôвъ, дек. товмацкого.

— **Овація для Впреосв. Митрополита.** Депутація „Читальнѣ католицкои“ пôдъ проводомъ свого предсѣдателя проф. Тулліого була оногды у Впреосв. Митрополита, щобы вôддати єму честь и поклôнъ въ имени того товариства. Впреосв. Митрополитъ принявъ депутацію ласкаво и сердечными словами высказавъ ѣй свою прихильнôсть.

— **Руско-народный театръ** пôдъ управою „Рускои Бесѣды“ переѣхавъ въ середу 14 с. м. зъ Устрикъ до Перемышля и тамъ дасть перше представленє въ суботу 17 с. м; выставлена буде оперета „Запорожець за Дунаємъ“.

— **Степень доктора фільософіѣ** одержавъ въ львôвскôмъ університетѣ п. Николай Сабатъ сынъ священика въ Тысьменичанъ.

— **Загальнй зборы** дякôвъ кудринецкого деканата вôдбудуть ся — якъ намъ доносить п. Шарковскій въ Борщева — дня 27 червня с. р. въ Мѣльници.

— **Для селянъ, потерпѣвшихъ** вôдъ повени въ Станіславôвщинѣ надає ся добрый заробокъ въ Станіславовѣ, де будує ся рôвночасно кôльканацять каменицъ, а великій бракъ робôтникôвъ способныхъ до рыскаля и тачокъ. Плата такого робôтника выносить тамъ по 70 кр. денно, а робôтники, особливо коли бы наймались партіями, могли бы мати въ числѣ 100 чоловѣка при будовахъ и 100 чоловѣка при цегольняхъ, заробокъ постôйный черезъ цѣле лѣто по 50 до 70 кр. а при вправѣ и бôльшій.

— **Въ Коросиѣ** вôдбуло ся дня 14 с. м торжественне посвяченє бѣлильнѣ заведенои тамошнымъ ткацкимъ товариствомъ. На сêмъ торжествѣ явили ся Є. Ексц. п. Намѣстникъ ґр. Бадені, котрый приѣхавъ бувъ на люстрацію тамошного товариства и Маршалокъ краєвый Є. Ексц. кн. Сангушко, що приѣхавъ умысно на се торжество. Будынокъ фабричный бувъ святочно украшеный, а маршалокъ повѣтовый п. Августъ Горайскій, яко предсѣдатель товариства ткацкого повитавъ обохъ найвысшихъ достойникôвъ краю промовою, на котру Є. Ексц. кн. Сангушко вôдповѣвъ кôлькома щирыми словами. Опôсля вôдбуло ся посвяченє фабрики а оба достойники, коли вже фабрику пущено въ рухъ, оглядали подрôбно єѣ уладженє. Вôдтакъ оглядали ще заведенє товариства выробу ризъ церковныхъ, маґазины товариства ткацкого и школу ткацку, а по тôмъ вôдбуло ся о 2 год по полудни въ будынку тоижь школы снѣданє на звышь сто особъ.

— **Осторога для нашихъ селянъ.** Въ часѣ якъ теперѣшный, коли нашѣ господарѣ потребують якъ найбôльше и то добрыхъ кôсъ, волочать ся по краю всѣлякі аґенты заграничні, котрѣ формально накидають господарямъ косы або розсылають всѣлякі запросины, въ котрыхъ обѣцюють нагороду тымъ, що будуть продавати ихъ косы, розумѣє ся, якъ найгôршій товаръ. Декотрѣ гандлярѣ взяли ся ще й на такі способы, що маґнетизують косы, котрѣ вôдтакъ притягають залѣзо, а они кажуть, що такѣ маґнетизованѣ косы то найлѣпшѣ. Не хайже нашѣ господарѣ будуть осторожнѣ и недають ся туманити всѣлякимъ аґентамъ та несовѣстнымъ гандлярамъ и не купують у нихъ лихого товару, обчисленого лишь на великій заробокъ. „Народна Торговля“ завела вже вôдъ давна продажу якъ найлѣпшихъ кôсъ якъ въ центральнôмъ складѣ у Львовѣ такъ и по всѣхъ своихъ складахъ на провінціи. Найлѣпше отже буде, коли нашѣ господарѣ будуть купувати косы въ Народнôй Торговли, тогды будуть певнѣ, що дôстануть добрый товаръ и не будуть нарѣкати, бо не выдадуть грошей на дармо. Нашихъ же отцѣвъ духовныхъ и пп. учителѣвъ по селахъ просимо, щобы они зъ своеи стороны остерѣгали селянъ передъ несовѣстными гандлярями и вказували имъ солідні жерела, въ котрыхъ можуть заосмотрювати ся въ косы.

— **Зъ Глиницъ,** повѣта яворôвского, пишуть намъ: Около празника св. верховн. апостолôвъ Петра и Павла вôдбуде ся въ честь епіскопского ювилею Св. Отця Льва XIII кôлькодневна руска місія въ Глиницяхъ, селѣ яворôвского повѣта, на котру обѣцявъ приѣхати Є. Преосв. еп. Юліянъ Пелешъ. Всѣ кошты сеи місіѣ бере на себе мѣсцевый властитель бôльшои посѣлости и патронъ ґр. Казимиръ Лубеньскій. Въ своѣмъ дворѣ буде принимати Владику, місіонарôвъ и проче духовеньство. Перебуваючи сего року зъ своєю достойною супругою въ Римѣ, выстаравъ ся вôнъ у апостольскои столицѣ о совершенный вôдпустъ для церкви глиницкои въ праз. св. Петра и Павла на вѣчнѣ часы. Такожь закупивъ вôнъ въ Римѣ прекрасный образъ обохъ верх. Апостолôвъ, лежачій на ихъ мощахъ и благословеный св. Отцемъ Папою, для тои же церкви. Честь и слава Высокоповажаному мужеви не жалуючому нѣ труда, нѣ коштôвъ, для славы Божои и добра нашого народу, котрый певно въ великôмъ множествѣ возьме участь въ місіи, щобы словомъ Божимъ нашихъ проповѣдникôвъ-місіонарôвъ и св. Тайнами накормити и скрѣпити душѣ свои и утвердити ся въ обычайности и вѣрѣ. (Прочѣ рускѣ газеты упрашаємо о повторенє сеи вѣсти). — *Леонтій Желеховскій,* гр. кат. парохъ.

— **Велика спадщина.** Недавно тому померъ въ Тріестѣ найбогатшій тамошный купець Яковъ Брунеръ, и лишивъ для своихъ спадкоємцѣвъ маєтокъ оцѣненый на 22 міліоны зр. Показало ся теперь, що єго родина перебуває въ ярославскôмъ повѣтѣ а именно три братаницѣ Анна и Савина Бруннеръ замешкалѣ въ Ярославѣ и Марія зъ Брунерôвъ Вокальова замешкала въ Вязовници. Спадкоємцѣ, котрѣ мабуть жиють бѣдно, поробили вже кроки, щобы поинформувати ся близше о сѣй великôй спадщинѣ.

— **Донька слюсаря — индійскою княгинею.** Рѣдке щастє стрѣтило доньку карльсбадского слюсаря Ґебгардта. Въ Карльсбадѣ перебуває теперь султанъ Иогоры (мѣсто и округъ на пôвостровѣ Малякка), де вже передъ двома роками бувъ на курації. Пôдчасъ того першого побуту султана залюбивъ ся бувъ внукъ єго по сынѣ, котрый тогды зъ нимъ бувъ приѣхавъ, въ молодôй и красной доньцѣ карльсбадского слюсаря, Ґебгардта. Дволѣтна розлука зовсѣмъ не вплынула на змѣну чувства молодого князя индійского, котрый сими днями

пивъ собѣ отець Трандафіръ таки такъ зô всѣмъ, що тамъ було и зробивъ собѣ тамъ резиденцію.

Коли переймивъ ту хату на власнôсть, не богато въ нѣй дечого направивъ, тожь она ще й теперь зъ своими попуканими стѣнами и подѣравленою стрѣхою выглядала якъ яка руина. Панъ-отець, бачите, дбавъ бôльше про чужѣ хаты.

Та й стôлъ у него не бувъ лѣпше накрытый якъ єго хата. Але вôнъ вкôнци навыкъ вже бувъ до бѣдноты своеи хаты и свого харчу: горбатый радъ бы, щобы й всѣ були такъ само горбатѣ, якъ вôнъ. А що вôнъ того не може зробити, то старає ся наконець самъ подабати до людей. Панъ-отець трудивъ ся на дармо довести людей въ селѣ, щобы они такъ жили, якъ вôнъ; наконець ставъ вôнъ такъ жити, якъ всѣ люде въ селѣ. На щастє дôстала єго жѣнка якесь вино. На разѣ бодай не потреба було голодувати. Але й вина не стає, коли зъ него заедно брати; и єму наконець навкучить ся и оно щезне....

„Годѣ вже!“ — сказавъ отець Трандафіръ. „Такъ не може бути!“ И вôнъ ставъ теперь ити въ люде такъ само якъ и другі та журити ся насамперѣдъ про своє власне добро.

Заразъ зъ весны наймивъ вôнъ собѣ цигана и казавъ єму мѣсити глину та обкидати хату. По якôмсь часѣ були всѣ чотиры стѣны облѣпленѣ та выбѣленѣ. Теперь вже волѣвъ панъ-отець сидѣти на дворѣ, якъ у хатѣ, бо у хатѣ не можна було видѣти, якъ красно она побѣлена. А побѣлена хата въ Голодôвцѣ то було таки щось красного, а ще красше коли можна було сказати, що то моя хата!

Але було тутъ щось такого, що якось не конче приставало до новои та хорошои одежи сеи хаты. Кôлько разôвъ панъ-отець споглянувъ на красно выбѣленѣ стѣны а вôдтакъ на стрѣху, тôлько разôвъ втѣкавъ заразъ до хаты. Подерта стрѣха якось єму дуже не подобала ся, а всежь таки, кôлько разôвъ вôнъ выйшовъ подивити ся на стѣны, то все лишь стрѣху видѣвъ. Ой та проклята стрѣха! Годѣ вже було такъ єѣ лишити.

Та въ долинѣ, де тôлько калюжь, ростуть не лишь березы та вербы; мѣсцями єсть и осока а навѣть и очеретъ. „Тамъ бы можна щось роздобути“ — думає собѣ панъ-отець. Закликавъ вôнъ одного чоловѣка и пôславъ єго тамъ, де осока и очеретъ, щось робити. Въ суботу було вже передъ хатою повно снопôвъ повязаныхъ березовымъ прутємъ а на другу суботу була вже цѣла стрѣха вкрыта очеретомъ.

Було и добре и не богато коштувало. Люде ишли попри хату священика та лишь покивали головами та казали оденъ до другого: Отъ бачите, яка то мудра голова у того нашого панъ-отця! А панъ-отець сидѣвъ собѣ передъ хатою и тѣшивъ ся та ажь руки затиравъ зъ радости.

Але й та радôсть не мала бути довга. Все ще щось знайшло ся, якось не приставало до цѣлости. Єму здавало ся, що хата якось за надто на улици. Въ цѣлôмъ селѣ не було такъ красної хаты, якъ єго: треба отже було конче, щобы она була якось трохи бôльше вôддѣлена вôдъ громады. Панъ-отцеви нѣякого було сказати: „у мене дома“, бо вôнъ видѣвъ, що то „у мене“ значило властиво „въ цѣлôмъ селѣ“. Треба було ще конче плота и ворôтъ, котрыми бы люде входили, коли бы ишли до священика. А хочь бы то лишь плôтъ называвъ ся, а хочь бы тѣ ворота були лишь дѣра въ загородѣ: нехай люде знають, що треба насамперѣдъ зайти на подвôрє а вôдтакъ ажь у хату священика.

Панъ-отець наймивъ знову робôтникôвъ та казавъ имъ выкопувати корчики тернины и тесати колы. Позабивавъ колы въ землю, позасаджувавъ помежи нихъ тернину и плôтъ бувъ готовый. Передъ домомъ, противъ церкви обгороджено тымъ способомъ якихъ чотириста сяжнѣвъ; ворота зроблено изъ чотирохъ колôвъ, до котрыхъ прибито впоперекъ два другі колы.

Нѣхто такъ зъ того не тѣшивъ ся, якъ панъ-отцева жѣнка, а панъ-отець теперь ще бôльше радувавъ ся, коли видѣвъ, що єго жѣнка тѣшить ся. Десять разôвъ на день можна було теперь чути, якъ панъ-отець або єго жѣнка говорили до дѣтей: „Дѣтоньки, сидѣть дома! Грайте ся на подвôрю!“

Найтяжше розпочати, то вôдтакъ нема тому вже й кôнця. Все чогось иншого знову забагає ся.

освѣдчивъ ся о руку своеи любки. Батько князя тронутый сталостію сына призволивъ на ту звязь а и султанъ самъ тому не противить ся. Панна Ґебгардтъ покинула вже мѣсце касіерки въ склепѣ и за три недѣлѣ донька слюсаря стане индійскою княгинею. Весѣлє вôдбуде ся въ звѣстнôмъ заведеню реставраційнôмъ. Пуппа а молода пара поѣде вôдтакъ до Индій. Султанъ призначивъ для нареченои свого внука міліонъ зр., а для єѣ родичѣвъ 300.000 зр и сумы тй мають бути зложенй въ однôмъ изъ вѣденьскихъ банкôвъ. По засватаню пôславъ султанъ по родину Ґебгардта свою власну кариту. Молодый князь, нареченый доньки слюсаря, єсть чоловѣкомъ молодымъ и дуже хорошимъ, хочь зъ лиця чорный якъ циганъ. Султанъ поѣде по весѣлю внука до Берлина, де має вручити нѣмецкому цѣсареви въ дарунку шѣсть прекрасно рѣзбленыхъ фотелѣвъ изъ слоневои кости.

— **Добре звѣстный у насъ Михалко,** директоръ ославленого „Заведенія“, въ котрôмъ, якъ звѣстно, такй Наумовичѣ, Коснѣрски и другй имъ подôбнй люде робили „комерческй здѣлки“ и навѣть вôдъ Россіѣ вытуманили були бôльше якъ міліонъ рублѣвъ, а котрыхъ всѣхъ водивъ за нôсъ Кароль Михалко, дôставъ ся преці разъ пôдъ ключь. Михалко покинувши непоплатне заведеніє поѣхавъ до Вѣдня и тамъ отворивъ якесь бюро біржеве та робивъ видко дальше „комерческія здѣлки“, бо теперь арештозано его за спроневѣрене депонованыхъ у него грошей. Зголошена доси сума спроневѣреныхъ грошей выносить 3000 зр. Здаєсь однакожь, що сума та покажесь бôльшою, бо ледви чи Михалко бувъ бы вдоволявъ ся такою марницею

Господарство, промыслъ и торговля

Ц. к. Дирекція руху зелѣзницѣ державнои у Львовѣ доносить: Задля перешкôдъ руху мѣжь стаціями Нижневомъ и Коростятиномъ на шляхахъ Станіславôвъ Нижнѣвъ взглядно Коростятинъ-Гусятинъ зъ днемъ 7 червня с. р. введеный дочасовый розкладъ ѣзды зъ днемъ 16 червня зносить ся. Рôвночасно увôйде въ житє ажь до дальшого зарядженя новый дочасовый розкладъ ѣзды, а именно, будуть переходити: межи Станіславовомъ а Нижневомъ лишь поѣз. особ. чч. 1212 и 1215, умѣщенй въ розкладѣ ѣзды таб. V. важнôмъ зъ днемъ 1 мая с. р.; межи Коростятиномъ же и Гусятиномъ новй поѣзды мѣсцевй чч. 1231 и 1232. Подорожный, котрый выѣде изъ Станіслава о годинѣ 3·03 рано и приѣде до Нижнева о годинѣ 4·46 рано, буде мôгъ вôдъѣхати зъ Коростятина о годинѣ 9 передъ полуднемъ и прибути до Гусятина о годинѣ 2·39 по полудни; подорожный же, котрый выѣде зъ Гусятина о годинѣ 5·45 рано и приѣде до Коростятина о годинѣ 11·35 передъ полуднемъ, буде мôгъ вôдъѣхати зъ Нижнева о годинѣ 3·51 по полудни и прибути до Станіславова о годинѣ 3·33 по полудни.

Зъ Нижнева до Коростятина або навдворотъ дôстати ся можна лишь пôдводами або пѣшки.

Часы приѣзду и вôдъѣзду згаданыхъ поѣздôвъ поданй суть пôсля полуденника середноевропейского. — Близшй даты, вôдносячй ся до руху поѣздôвъ мѣсцевыхъ чч. 1231 и 1232, умѣщенй суть въ дотичныхъ афішахъ. — Рухъ товаровый удержаный буде зъ одного боку ажь до Нижнева, зъ другого боку же, зъ Коростятина до Гусятина. Товаръ, идучій въ напрямѣ до Гусятина, можна надавати лишь до Нижнева, взглядно вôдъ Коростятина до Гусятина; товаръ же, идучій въ напрямѣ вôдъ Гусятина, можна надавати лишь до Коростятина взглядно вôдъ Нижнева.

Зъ днемъ 17. червня с. р. зайдуть въ руху поѣздôвъ мѣшаныхъ на шляху Броды-Радивилôвъ слѣдуючй змѣны: Рухъ поѣзду мѣшаного ч. 1671 здержує ся, а натомѣсть переходити буде дотеперѣшный поѣздъ ч. 1653 ажь до Радивилова. Поѣздъ сей буде вôдъѣзджати зъ Бродôвъ о год. 9·26 передъ полуд., приѣзджати же до Радивилова о год. 9·49 перед. полуд. Вôдъ повысшого дня почавши, лучитись будуть: въ Бродахъ поѣздъ мѣшаный ч. 1658 зъ поѣздомъ ч. 3 зелѣзницѣ росс. полуд.-захôднои, приѣзджаючимъ зъ Кѣєва и Одессы до Бродôвъ о год. 5·53 по полудни; въ Радивиловѣ поѣздъ мѣшаный ч. 1653 зъ поѣздомъ ч. 4 зелѣзницѣ росс. полуд.-захôднои, вôдъѣзджаючимъ зъ Радивилова о год. 10·13 передъ полуднемъ зъ Кѣєва и Одесы; въ Волочискахъ поѣздъ поспѣшный ч. 1 зъ поѣздомъ ч. 4 зелѣзницѣ росс. полуд.-захôднои, вôдъѣзджаючимъ зъ Волочискъ о год. 12·09 по полудни до Кѣєва и Одессы; въ Пôдволочискахъ поѣздъ поспѣшный ч. 2 зъ поѣздомъ ч. 3 зелѣзницѣ росс. полуд.-захôднои, приѣзджаючимъ зъ Кѣєва и Одесы до Пôдволочискъ о год. 4·28 по полудни.

Часы приѣзду и вôдъѣзду наведеныхъ поѣздôвъ, поданй суть пôсля полуденника середно-европейского. — Близшй даты, вôдносячй ся до наведеныхъ змѣнъ, умѣщенй суть такожь въ додатку III-тôмъ до розкладôвъ ѣзды, - стѣнного таб. V., якъ такожь въ видѣ кишеневôмъ, важныхъ зъ днемъ 1 мая с. р. Хто має сй пôдручники, дôстане на жаданє такожь дотичный додатокъ въ касахъ стаційныхъ.

— **Станъ воздуха** за минувшй добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 15 до 12 год. въ полудне дня 16 червня середна теплота була + 15·1° Ц., найвысша + 18·9° Ц. вчера по полудни), найнизша + 11·4° Ц. въ ночи. Барометръ иде въ гору (765). Вѣтеръ буде змѣнный зъ пôвночи, слабый, теплота пôднесе ся до + 18·0° Ц., небо буде переважно захмарене, хвилевый дощь, впрочôмъ погода, можлива буря.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 15 с. м.: пшениця 8·60 до 9·—; жито 6·25 до 6·70; ячмѣнь 5·20 до 5·80; овесъ 6·50 до 6·80; рѣпакъ 13·— до 13·25; горохъ 5·50 до 8·—; вика 5·— до 5·60; насѣнє льняне 11·75 до 12·—; бôбъ 9·— до 11·—, бобикъ 5·— до 5·50; гречка 8·— до 9·—; конюшина червона 65·— до 72·—; бѣла 70·— до 85·—; шведска —·— до —·—; киминокъ 25·— до 26·—; анижь 36·— до 37·—; кукурудза стара 5.75 до 6·—; нова —·— до —·—; хмѣль 65·— до 70·—; спірітусъ готовый 15·50 до 16·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Кляднo 16 червня. Въ цѣлôмъ ревірѣ кляднôвскôмъ панує спокôй; лишь въ закопѣ Маіра були розрухи.

Парижь 16 червня. Трибуналъ касаційный вôдкинувъ вырокъ першого суду, засуджуючій Кароля Лесепса, Фонтану и Айфеля за обманьство.

Петербургъ 16 червня. Ґубернаторъ Москвы Испиляґінъ именованый помôчникомъ міністра доменъ.

Берлинъ 16 червня. Дотеперѣшный результатъ выборôвъ єсть такій: на 110 звѣстныхъ кандидатôвъ, выбрано 16 соціялістôвъ, 7 зъ центрумъ, 5 консерватистôвъ и по одному зъ партій вольнодумнои, вольнодумно-народнои и народно-лібіральнои, одного антисеміта и одного Нѣмця зъ Альзаціѣ; въ 77 округахъ мають вôдбути ся тѣснѣйшй выборы.

Панъ-отцевôй жѣнцѣ прийшло щось на гадку.

— Знаєшь що, чоловѣче? — каже она одного дня. — А якъ бы мы скопали грядки вздôвжь плота? Я думаю, що то було бы не зле....

— Грядки?

— Ну, та грядки на бураки, на цибулю, на фасолѣ, бараболѣ и капусту!...

Панъ-отець ажь не знавъ, що на то сказати. То було щось нечуваного. Грядки та ще й въ Голодôвцѣ!...

Але слово сказало ся; теперь була єму голова повна грядокъ зъ цибулею, бараболями и фасолями. Минуло знову кôлька днѣвъ и цѣле мѣсце було скопане, були вже и пороблені грядки и засѣяні.

Не було дня, въ котрôмъ бы панъ-отець або єго жѣнка не ходили бодай десять разôвъ дивити ся, чи насѣнє вже не сходить. Одного дня настала велика радôсть. Панъ-отець вышовъ досвѣта до города.

— Жѣнко, вставай! — каже вôнъ вернувши.

— Що тамъ такого? — пытає жѣнка.

— Вже сходять!

Того дня вже й не рушили ся зъ грядокъ анѣ панъ-отець, анѣ єго жѣнка, анѣ дѣти; хто зъ нихъ найбôльше добачивъ кôльчакôвъ, той бувъ найщасливѣйшій.

А селяне идуть попри хату священика, дивлять ся помѣжь тернину на грядки та кажуть знову: „Алежь бо то мудра голова, у того панъ-отця!“

— Жѣнко! — каже панъ-отець, — а що було бы, якъ бы мы вздовжь плота та доокола грядокъ посадили кукурудзу?

— Знаменито! Я такъ люблю кукурудзу, коли она пряде.

— А я такъ люблю, коли она печена.

Отъ и знову щось нового! Панъ-отець обсадивъ ся кукурудзою.... ажь радувавъ ся въ души, коли собѣ подумавъ, якъ то красно буде, коли зацвите кукурудза и закрыє тернину, котра вже теперь єму якось не подобала ся. Але й знову чогось єму забагло ся. За хатою було ще богато порожного мѣсця, може въ пятеро тôлько, якъ то, що було вже обгороджене. Панъ-отцеви не сходило оно зъ головы. На що має оно порожне стояти, а може бы тамъ засѣяти кукурудзу?...

Флорôвъ Марко сусѣдъ панъ-отця мавъ плугъ; не бувъ вôнъ зовсѣмъ до ладу, але все таки плугъ, а Митро, „цѣсарска дитина“, сусѣдъ Марка, мавъ пару худыхъ быкôвъ и куляву шкапу. Панъ-отець, Марко, Митро, быки, шкапа робили цѣлый день вôдъ рана до вечера, а вечеромъ було вже цѣле мѣсце зоране и засѣяне кукурудзою.

(Конець буде.)

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Крехевецкій.

Зъ друкарнѣ В. Ловиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.